

23. PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA. Andke üksteisele andeks. 1. lugemisaasta

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist 18. peatükist
Matteuse 18:23–35 *Tähendamissõna südametust sulasest*

ANDESTADA ON LIHTSAM KUI VIHA KANDA

Peetrus on tulnud tagasi oma kodukülasse. Peetruse isa on poja kojutulemise üle väga imestunud. Oli ju Peetrus koos oma venna Andreasega läinud koos Jeesusega. Aeg-ajalt oli külarahvas kuulnud Jeesuse tegudest ja ka endiste kalurite tegemistest.

„Siimon, mu poeg!“ tervitab isa südamlikult koju tulnud poega.

„Kallis isa, mul on nii hea meel sind näha. Kuidas su tervis on praegu? Kuidas mu ämmal läheb? Kas tema tervis on sama hea, kui päeval mil Jeesus teda tervendas?“

„Oo, meie tervised on kõigil väga head ja meie elu on üsna heale järjele saanud, järv annab head kalasaaki ning turulgi on kauplemine edukas. Oleme selle eest Jumalale väga tänulikud. Mis sind nii ootamatult koju tõi?“

„Tead, mil oli Jeesusega üks väga tõsine jutuajamine. Ma olen senimaani olnud kuri ju naaber Laabani peale, sest ta on mulle võlgu jäänud. Mitte korra, vaid lausa seitse korda.“

Ma küsisin Jeesuselt nõu, kuidas käituda vennaga, kes on võlgu, kas saab andestada ka seitse korda.

Ja Jeesus vastas mulle: „Ma ei ütle sulle seitse korda, vaid kas või seitsekümmend seitse korda.“

Taevariik on kuninga sarnane, kes tahtis oma sulastega arvet teha. Kui ta siis hakkas arvet tegema, toodi ta ette üks, kes võlgnes talle kümme tuhat talenti. Et tal aga maksta ei olnud, käskis isand müüa tema ja ta naise ja lapsed ja kõik, mis tal oli, ning maksta. Siis see sulane kummardas teda maha heites ja ütles: „Ole minuga pikameelne ja ma maksan sulle kõik!“ Ja isandal hakkas sulasest hale, ta laskis tal minna ning kustutas laenu. Aga kui see sulane oli välja läinud, leidis ta ühe kaassulase, kes võlgnes talle sada teenarit. Ja temast kinni haarates kägistas ta teda ja ütles: „Maksa, mis sa võlgned!“ Siis see kaassulane palus teda maha heites: „Ole minuga pikameelne ja ma maksan sulle!“ Aga tema ei tahtnud, vaid läks ning laskis ta heita vangi, kuni ta oma võla ära maksab. Kui nüüd teised sulased nägid, mis sündis, olid nad väga nõrdinud ja tulid ning kaebasid oma isandale kõik, mis oli juhtunud. Siis kutsus isand teda enese juurde ja ütles talle: „Sa tige sulane! Ma kustutasin kogu sinu võla, sest sa palusid mind. Eks siis sinagi oleksid pidanud halastama oma kaassulase peale, nõnda nagu mina sinu peale halastasin!“

Ja ta isand vihastas ning andis ta piinajate kätte, kuni ta maksab ära kõik, mis ta temale võlgnes. Nõnda teeb ka minu taevane Isa teile, kui teie igaüks kogu oma südamest ei anna andeks oma vennale.“

Sedasi rääkis Jeesus mulle. J ma mõtlesin selle peale. Kui Issand annab meile andeks meie võlad mitte üks korda ega ka mitte seise korda vaid loendamatu arv kordi ja Issand ei pea meie üle astumiste pärast meie peale pikka viha. Miks ei võiks siis ka mina anda Laabanile andeks tema võlad.

Tead, isa, kui ma selle mõtte peale tuli, kui palju kergem hakkas mu südamel, nagu oleks suur kivi langenud mu südamele. Ma mõistsin, et ma oli seda viha Laabani peale kandnud endaga kaasas nagu kivi. See rõhus minu rinda, see ei lasknud mul hingata. Jeesus andis nõu olla suuremeelne, olla andestav. Ta andis mulle lootuse, Ta andis mulle uue hingamise.

Ma pean nüüd kohe üles otsima Laabani ja ütleva talle, et ma olen tema võla oma mälus kustutanud. Ma tahan nüüd ja edaspidi Laabanit armastada nagu oma parimat sõpra ja venda. Ma tahan temalt andeks paluda enda vihkamist tema vastu.“

Isa kuulas poega ja nuttis õnnest, sest poja meeleparandus liigutas temagi südant.

Küllike Valk, 2013.